

Piratų mįslė

Prologas:

Kamerų grotos buvo pilkos, labai pilkos. Jų kalinių veidai buvo beveik tokie pat pilki, bet kitokie nei baimės grotų. Nes jie buvo piratai, pagauti piratai, laukiantys egzekucijos. Tačiau trys iš jų turėjo vilties. Šiuose narvuose viltis buvo reta. Bet šie trys turėjo šiek tiek, nes vienoje iš kamerų kaliniai buvo stiprūs, o spyna surūdijusi. Tą akimirką į juos prabilo jų kapitonas: „Jūs žinote, kad esate vienintelė mano viltis, nes aš pats gyvas iš čia neišeisiu. Taigi paimkite šį medinį raštelį! Tai viskas, ką turiu, galbūt viskas, ką kada nors turėjau!“

Šiek tiek pasimetę trys piratai paėmė medžio gabalą: jų kapitonas, matyt, išprotėjo; turbūt nieko nuostabaus neišvengiamos mirties akivaizdoje. Kapitonui užmigus, vienas iš trijų piratų pažvelgė į medieną. Atidžiau įsižiūrėjus deglių šviesoje, kuri negausiai apšvietė teritoriją už celių, buvo galima atpažinti raštelyje esančius simbolius: tai turėjo būti raidės, kruopščiai išraižytos medienoje.

Marikas turėjo tai pamatyti! Kiti jį laikė gudriausiu iš įgulos, juk jis vienintelis mokėjo skaityti. Kodėl? Niekas tiksliai nežinojo ir niekas nedrįso klausti: piratai buvo žmonės be istorijos. Nepaisant to, tarp įgulos narių sklandė kelios istorijos apie Mariką: kai kurie net spėliojo, kad Marikas buvo karaliaus, kuris jo išsižadėjo, sūnus. Kai Marikui įteikė medieną, jis lėtai perskaitė: „W-o der-löw-e wo-hnt, die Kis-teim Him-mel sostus!“

1.

Buvo žiema. Apsnigtas Brunsviko grindinys blizgėjo žibinto šviesoje. Ranka, laikanti deglą, visiškai raudona nuo šalčio, buvo absurdiškai mažytė ir priklausė Beginai, Beginai Harleb. Jai buvo trylika metų, bet pagal savo amžių ji buvo labai maža. Beginos tėvas buvo sėkmingas Hanzos pirklys ir itin ambicingas, kai reikėjo parduoti savo prekes.

Jis manė, kad jos brolis dvynys Henningas vieną dieną turėtų priimti palikimą ir taip pat tapti paklausiu pirkliu. Henningas buvo tos pačios nuomonės! Tačiau Begina troško tik šlovingos pirklio ateities. Tėvo ir sūnaus nuomone, pirklio profesija nebuvo tinkama moterims ir merginoms. Joms geriau visą dieną sėdėti namuose, dirbti namų ruošos darbus ir laukti, kol grįš jų vyrai. „Na, tai puiki mano gyvenimo perspektyva!“ - iššaukiančiai pagalvojo Begina.

Tai buvo ir priežastis, dėl kurios ji dabar šaltą gruodį lauke vaikščiojo gatvėmis. Begina vis dar prisimindavo tėvo žodžius ginčo metu: „Tu esi mergaitė, tu išteksi ir prižiūrėsi namus bei vaikus! Niekada nebuvo „Hanzos pirklio“ ir taip liks, ar mane supranti?“.

Tada ji išbėgo. Tiesiog į viršų ir tolyn. Toli nuo tėvo, nuo ginčo, nuo visko. Ji norėjo įrodyti, kad bus tokia pat gera verslininkė kaip ir Henningas. Ji norėjo įrodyti, kad moterys ir merginos gali gyventi ne tik ištekėdamos ir laukdamos vyro. Ji būtų stipri. Ji kovotų!

Kai Begina pagaliau pasiekė nedidelę Okerio uosto prieplauką, ji išgirdo, kaip bangos švelniai plaka mažos medinės valtys priekį. Vanduo žaidė su lentomis, tarsi kviesdamas žaisti kartu, šokti su bangomis, sekti upės trauką į platųjį pasaulį. Pasaulį, kuris Beginai buvo nepasiekiamas, apie kurį ji galėjo tik svajoti.

Jos tėvas, Hanzos pirklys, žinojo šį platų pasaulį. Jis buvo aplankęs tiek daug skirtingų pasaulio vietų, kad pardavinėjo savo prekes, kad Begina nebegalėjo įvardyti jų skaičiaus.

Staiga ji pastebėjo per laivo denį perbėgantį šešėlį. Begina prisimerkė, kad geriau matytų. Tačiau tamsa jau buvo prarijusi paslaptį šį šešėlį. Tad Begina toliau sekė kranto liniją. Jos žingsniai aidėjo per vandenį ir palei krantą, todėl ji bijojo, kad kas nors nesuprastų, jog tokiu vėlyvu metu ji vis dar vaikšto viena.

Staiga į jos žingsnius įsimaišė dar vienas aidas. Sunkus, sunkus garsas. Tarsi kažkas vilktųsi nelygiu grindiniu. Begina lėtai atsisuko ir pamatė ką nors, o gal ką? Arba, tiksliau, kas? Nes už jos stovėjo šešėlis. Ji buvo tikra, kad tai tas iš valtys. Šešėlis buvo apsilikęs palta, kurio apykaklė buvo ištraukta taip aukštai, kad dengė veidą. Jis taip pat avėjo tokius plačius batus, kad jie būtų

per dideli net drambliui, ir kepurę, kuri tiesiog tirpo ant galvos. „Š, kas, kas tu toks?“ - koktuodama paklausė Begina. Šešėlis tik kažką nesuprantamo sumurmėjo, o paskui paliepė jai sekti paskui jį. „W, kur mes einame?“ - paklausė Begina, dabar dar labiau sunerimusi nei anksčiau. „Sek paskui!“ - tik tiek sugebėjo pasakyti šešėlis. Tai buvo vos daugiau nei riksmas, o jo balsas skambėjo taip, tarsi jis daug metų būtų gėręs sūrų vandenį. Grubus ir šiurkštus. Kai Begina nejudėjo, šešėlis grubiai nusitempė ją į vieną iš alėjų, vedančių iš uosto.

2.

Ši alėja buvo tamsiausia, kokią Begina kada nors matė, ir, be abejo, pati nešvariausia, smirdanti ir šešėlinė. Namai kairėje ir dešinėje buvo labiau lentų krūvos nei namai, su užrakintomis durimis ir užkaltais langais. Beginai per nugarą perbėgo ledinis drebulys. Keista, ji dar niekada čia nebuvo buvusi, nors Begina galėjo prisiekti, kad pažįsta kiekvieną Brunsviko gatvę.

Šešėlis įstūmė ją į vieną iš namų, kuris buvo toks apgriuvęs, kad vargu ar jį buvo galima pavadinti namu.

„Ei, ką tu darai?“ - užprotestavo ji. „Eik su manimi!“ - įsakė šešėlis, riaumodamas. Kadangi bandyti išsivaduoti iš šešėlio rankų buvo beprasmiška - jai vis tiek nepavyktų, - Begina leidosi įtempiama į namo lūšną.

Tai neabejotinai buvo sąvartynas: tiek iš išorės, tiek iš vidaus. Jie atsidūrė mažame kvadratiname kambaryje. Grindys buvo taip padengtos dulkėmis, kad atrodė kaip pilkas kilimas. Ant apvalaus rudo stalo buvo sukrautos žvakių nuorūkos ir maisto likučiai, ant grindų mėtėsi šiaudai, po išdaužytais langais lašėjo nešvarus lietaus vanduo. „V, ko tu iš manęs nori?“ - neramiai paklausė Begina. „Pereikime tiesiai prie reikalo...“ - sumurmėjo šešėlis. „Jei padėsite mums išspręsti mažytį reikalą, pasirūpinsime, kad galėtumėte priimti tėvo palikimą ir tapti Hanzos pirkliu.“ „O kas jūs esate?“ - paklausė Begina. „Tai nesvarbu...“ - sumurmėjo šešėlis. „Kaip aš galiu sudaryti su tavimi paktą, jei nežinau, ką turėčiau daryti ir kas tu esi? Ir apskritai, kur yra kiti?“ Begina taip lengvai nesileido atkalbama.

„Labai gerai. Aš duosiu tau atsakymus, o tu man duok savo pažadą, - nusileido šešėlis. „Kokį pažadą?“ - paklausė ji. „Gerai, bet aš tavęs nesulaikysiu! Mano vardas Marikas ir aš esu iš Liubeko. Tau duota užduotis šnipinėti savo tėvo, Brunsviko pirklių tinklą, o paskui pranešti mums. Mainais mes pasirūpinsime, kad taptum Hanzos pirkliu“.

Begina stabtelėjo atgal. Tai buvo per daug! Iš kur jis pažinojo jos tėvą? Iš kur jis žinojo, apie ką ji svajojo? Tėvas visada ją perspėdavo apie įtartinus veikėjus, niekšus, plėšikus ir piratus, o dabar ją pagrobė! Bet tada jos galvoje kaip dëlionės gabalėliai susipynė visi suvokimai. Šešėlio Mariko balsas skambėjo taip, tarsi jis daug metų būtų gėręs tik sūrų vandenį, ir tai tikriausiai buvo tiesa. Ir jo drabužiai nebuvo Hanzos pirklio iš Liubeko. Begina įsivaizdavo, kad piratas yra toks kaip Marikas! Barža, per kurią jis nuplaukė, tikriausiai buvo piratų laivas. O sakydamas „mes“ jis turėjo omenyje jo įgulą! Bet ką piratai veikė taip giliai žemyno gilumoje, ant mažos baržos mažame Okerio uoste, kurį labiau tiktų vadinti prieplauka? Ir ko jis jos prašė! Net jei Begina nemėgo savo tėvo, ji nenorėjo išduoti viso Brunsviko pirklių tinklo! Bet kaip ji turėtų elgtis - šiuose namuose, šioje alėjoje, šioje tamsoje? Kad ir į kurią pusę ji būtų pasukusi, Marikui klausiamai pažvelgus į ją, atsakymas buvo tik vienas. „Taip“, - sukluso ji.

Kai šešėlis nuėjo, jis sušvilpė melodiją. Melodiją, kuri privertė ją galvoti apie laukinius pasivažinėjimus apsiaustais, vienišus paplūdimius ir paslėptus lobius. Begina išdrįso vėl išeiti iš namų tik tada, kai vilkimo žingsniai nutilo. „Mes pasikalbėsime“, - palikdamas ją šešėlis pasakė jai. „Tikiuosi, kad ne!“ - sulaikydama kvėpavimą pagalvojo Begina.

Dabar, artėdama prie durų, ji atsitrenkė į kažką kieto. Ji pakėlė medžio gabalą ir pakėlė jį į retą šviesą. Užrašas iš medžio! Piratas tikriausiai jį pametė.

3.

Barža siūbavo aukštyn žemyn, kai jie prisišvartavo viename iš mažų Brunsviko uostų. Bet ar galėjai jį pavadinti uostu? Tikrai ne, tai buvo visai nepanašu į didįjį Liubeko uostą, tik krantinė. Iš minčių apie baržas, priplaukas ir uostus jį ištraukė šiurkštus tėvo balsas. „Padėk iškrauti prekes, sūnau! Aš su kitais tuoj eisiu į muitinę, tad pirmyn! Šuva, šuva!“

Ak, kaip jis nekenė pirklio gyvenimo! Daug mieliau jis būtų gyvenęs namuose ir ten pasilikęs. Bet ne, jis turėjo būti vienintelis tėvo sūnus, o šis turėjo kitų planų. Vieną dieną jis turėjo perimti jo verslą ir turėjo išmokti visų dalykų, kurių nenorėjo ir niekada nenorėjo. Jis pakėlė dėžę, bet dar tebeverčiant ją už borto, tėvas pasakė: „Užteks!“ Taip nutikdavo nuolat, bet jis, kaip visada, neprotestuodamas sekė paskui jį ta kryptimi, kur tikriausiai buvo muitinė.

Kai jie atsistojo priešais muitinę, jam per nugarą perbėgo šaltas drebulys. Ji atrodė tokia grėsminga, ir vis dėlto tėvas traukė jį jos link su palinkėjimu „Nagi, Paryžiau!“. Viduje juos pasitiko vidutinio ūgio vyriškis pilna pilka barzda. Jis davė jiems ženklą sekti paskui jį ir nuvedė į salę, kur atsisėdo už didelio stalo. Jis godžiai žvelgė į juos. „Kokias prekes norite parduoti Braunšveige?“ - vyras perėjo tiesiai prie reikalo. „Yra 150 audinių ilgių, 20 odų...“. Tėvas išvardijo viską, ką jie atsivežė su savimi. Baigė „aštuoniais porcelaniniais ąsočiais“ ir pažvelgė į vyrą. Šis neskubėjo atsakinėti ir galiausiai reikliai pažvelgė į savo kolegą. „Tai mums duoda 12 sidabrinių monetų“. Paryžiaus tėvas greitai atidavė vyrui 12 sidabrinių monetų ir išvilko Paryžių lauk. „Mes einame į vilnų turgų“, - pasakė jis.

4.

Turėjo būti labai vėlu, kai Begina išėjo į vėsų nakties orą. Ji skubiaiėjo per grindinį ir norėjo kuo greičiau grįžti namo, į šilumą, net jei ten sutiktų tėvą.

Kai Begina pagaliau grįžo į mažą Okerio uostą, ji išsitraukė nedidelį medinį raštelį, kad atidžiau į jį pažvelgtų. Raštelis buvo maždaug jos rankos dydžio ir pagamintas iš lygios ąžuolo medienos. Jei Begina prisimerkė, galėjo įžiūrėti medyje išskaltus žodžius: „Ten, kur gyvena liūtas, danguje laša dėžutė“. Tai skambėjo kaip mįslė! Bet nespėjus Beginai apie tai ilgiau pagalvoti, ji atsitrenkė į berniuką. „Ei, saugokis!“ - sumurmėjo Begina. Ji ketino bėgti toliau, bet sustojo, kai jo rankose pastebėjo mažą medinį raštelį. „K... iš kur tu tai gavai?“ - suglumusi sukluso Begina. „Ką?“ - „O, tą raštelį? Radau jį kapinėse. Erm, bet tu irgi turi tokį... Ar žinai, ką galėtum su juo padaryti?“

Berniukas nervingai pirštais glostė susivėlusius rudus plaukus. Jis buvo maždaug tokio pat amžiaus kaip Begina, o jo veidas buvo nusėtas begale strazdanų. Jis buvo gana smulkaus sudėjimo ir ant kaklo nešiojo plunksną, kuri buvo pritvirtinta prie ilgos odinės virvelės. „Ne, nežinau. Aš jį tik ką radau. Mano vardas Begina, o tavo?“ - atsakė ji. „Aš esu Paris, - atsakė berniukas, bet jį pertraukė: - Paris! Nagi, turime eiti toliau!“ - pasigirdo vyro balsas iš vienos iš daugelio išsišakojusių uosto alėjų. „Eee, aš turiu eiti. Gal dar pasimatysime!“ - sušuko Paris, o paskui puolė į vieną iš daugelio alėjų, iš kurių sklido balsas.

Begina sutrikęs sustojo. Tai buvo trumpa pažintis. Velnias, kodėl Paris taip greitai išėjo? Ji būtų norėjusi daugiau sužinoti apie šiuos medinius užrašus! Ar jų buvo daugiau? Ar Paryžiaus raštelis taip pat buvo aprašytas? Jei taip, kas jame buvo parašyta?

5.

Paris leido savo žvilgsniui klaidžioti po vilnos turgaus prekystalius ir abejojo, ar kada nors išeis. Kita vertus, jo tėvą pakerėjo visi žmonės, perkantys audinius. Kažkuriuo momentu jam pasidarė nuobodu ir jis pasišalino. Jis įėjo į Kaiserstrasse ir pasuko į dešinę ir dar kartą į dešinę (taip jam buvo lengviau įsiminti kelią), kol staiga atsidūrė kapinėse.

Paryžiui patiko kapinės, nes jose visada buvo tylu ir ramu. Jautėsi taip skirtingai nuo nuolatinio triukšmo laivuose. Ten švilpė vėjas ir orą skrodė vyrų šūksniai. Tačiau kapinėse tvyrojo begalinė tyla. Paris vaikščiojo aplink kelis kapus, kai ant vieno iš jų jo akį patraukė kažkas medinio. Jis pasilenkė ir pakėlė jį. Tai buvo mažas raštelis. Jis buvo dailiai pagamintas ir nušlifluotas iki

smulkmenų. Paris įsidėjo jį į kelnių kišenę. Jis nežinojo, ką dar galėtų su juo padaryti. Tada jis grįžo į vilnų turgų. Ten jo tėvas krovėsi daiktus. „Kur tu buvai!“ - piktai šūktelėjo jis Parisui. „Erm... so.... Aš...“, - užsikirto Paris. „Na, tai nesvarbu“, - pasakė Pariso tėvas. Toks nuomonės pasikeitimas jam buvo būdingas. Kai viskas buvo sukrauta, jie išvyko. Paris vos neatsiliko nuo tėvo. Kaip tik tuo metu, kai jis bandė pasivyti, atsitrenkė į merginą. „Ei, saugokis!“ - sumurmėjo mergina. Staiga ji staiga sustojo ir apstulbusi paklausė: „Š... iš kur tu tai gavai?“. „Ką?“ - „O, banknotą? Radau jį kapinėse. Eee, bet tu irgi turi tokį... Ar žinai, ką galėtum su juo padaryti?“ - nervingai paklausė Paris. Mergina pažvelgė į jį ir atsakė: „Ne, nežinau. Aš jį tik ką radau. Mano vardas Begina, o tavo?“ „Aš Paris, - atsakė Paris, kai tėvas jį pertraukė. Jis jau buvo nuėjęs toliau ir dabar šaukė jį iš tolo: „Paris! Nagi, turime eiti toliau!“ Paris greitai atsiprašė: „Eee, aš turiu eiti. Galbūt dar pasimatysime!“ - ir puolė paskui tėvą.

6.

„Stefane, pabusk!“ - sušuko vaikiškas balsas. Stefanas išsigandęs išsivadavo iš sapno ir pažvelgė į mažos mergaitės veidą. Jis šiek tiek nuliūdo, kad sapnas taip greitai baigėsi, bet buvo laimingas, kaip ir kiekvieną rytą, kai pamatydavo Gretę. „Ačiū, kad mane pažadinai, Gretel!“ - tarė jis žiūrėdamas į ją. Ji atsakė: - Aš buvau laiminga tai padariusi. Supakavau tau duonos, o dabar gerai pailsėk!“ Stefanas linktelėjo galva ir atsisveikino, kaip ir kiekvieną rytą.

Jis nubėgo ir atsigręžęs pažvelgė į Gretę. Mergaitė ilgais garbanotais kaštoniniais plaukais mojavu jam iš paskos. Stefano veidu nušvito šypsena. Gretė buvo tikra pagalbininkė, kuri jam tikrai praverė. Buvo gerai, kad ji kuo dažniau būdavo šalia, nepaisant to, kad dirbo kambarinė. Jis pažvelgė į maišelį, kurį Greta jam buvo davusi anksčiau. Jame buvo šiek tiek duonos ir širdies formos medžio gabalas. Nuo tada, kai jį rado, Greta kasdien jam jį duodavo.

Nusišypsojęs jis nuskubėjo toliau. Kuo greičiau nuvyks į Gewandhausą, tuo greičiau grįš namo pas Gretę. Stefanas galvojo apie savo darbą, jis buvo berniukas su Faustu, savo meistru. Faustas prekiaavo audiniais, o Stefanas prireikus padėdavo jam. Jis neblogai tai darė. Stefanas apsižvalgė, dabar jis jau buvo beveik prie Gewandhauso, beliko pereiti Altstadtmarktą. Jis dideliu greičiu nuskubėjo pastato link ir atidarė sunkias geležines duris. Pačiame pastate nelabai kas vyko, ir jis nubėgo tiesiai pas Faustą. Jis liepė jam eiti į galinį kambarį ir sutvarkyti naująją audinių siuntą, kad ją būtų galima parduoti toliau. Stefanas vidumi atsiduso ir nuėjo į galinę patalpą, kur numetė maišą į medinę dėžę. Tada leido akimis apžiūrėti krepšius su audiniais. Visuose juose buvo įvairių spalvų audiniai, netvarkingai sukrauti į krepšius.

Stefanas ištraukė vieną ryšulį ir sulankstė jį taip, kad užimtų mažiau vietos. Padėjo jį ant šalia esančio stalo ir ėmė rūšiuoti bei lankstyti audinius pagal spalvas ir rūšis. Jis dirbo taip greitai, kad audinių pristatymą baigė per kelias valandas ir galėjo valgyti duoną. Tačiau vos tik baigė valgyti, atkeliavo kitas didelis audinių kroviny, kurį jis tuoj pat pradėjo rūšiuoti. Šį kartą jis užtruko ilgiau, nei tikėjosi, ir kai jau buvo beveik vakaras, vis dar nebuvo baigęs. Tačiau jam trūko tik kelių krepšių audinių, kai Faustas atėjo ir apžiūrėjo jo darbą. Tada jis sušuko: „Labai gerai. Tau sekasi vis geriau! Turiu tau darbo. Nueik į uostą ir paimk man audinių ryšulį! Tada galėsi toliau rūšiuoti“. Stefanas linktelėjo galva ir padėjo į šalį raudoną audinio ryšulį, kurį laikė rankoje. Tada jis nubėgo drabužių namų laiptais žemyn ir atidarė mėlynas, šiek tiek blizgančias geležines duris.

7.

„Gretel! Ponia Adelheit tavęs prašo!“ Marija, virėja, nuskubėjo tolyn.

Greta nuskubėjo pas šeimininkę. Kai ji pravėrė ponios Adelheit kambario duris, kilmingoji ponia stovėjo priešais aukštą veidrodį išskėstomis rankomis. Greta sulaukė kvapą. Ji nežinojo, kas tai buvo. Ar tai buvo žvilgsnis į ją pačią? O gal tai, kad veidrodžiai buvo tokie brangūs?

Greta jau buvo paskendusi mintyse, kai ją sugrąžino griežtas balsas. „Ar tu išvis klausai savo šeimininkės?“ Ponia Adelheit pasuko galvą, kiek tik galėjo, nes akivaizdžiai turėjo stovėti vietoje.

Gretė išgirdo balsą plono vyriškio, kuris skubėjo šen bei ten, matuodamas ponią Adelhaitę ir rodydamas jai įvairius audinius. Siuvėjas nubėgo į vieną kambario kampą ir vėl atgal. Ponia Adelheit sučiaupė lūpas ir tarė: „Noriu, kad iki šio vakaro atliktumėte šias užduotis man priimtinu būdu!“ „Šeimininke, aš atidžiai nesiklausiau. Ar galėtumėte dar kartą pakartoti užduotis?“ „Tu manęs nesiklausei? Tavo, kaip mano tarnaitės, pareiga klausyti manęs, juk esu tavo šeimininkė! Išmokysiu tave klausytis vėliau. Labai gerai. Bet pirmiausia turi su Marija paruošti vakarienę. Mano brangus vyras grįžta iš ilgos kelionės“.

Kai ponია Adelheit sėdėjo su vyru prie stalo, jis papasakojo jai apie savo kelionę.

„Tik pamanyk, radau iš medžio padarytą raštelį“. - „Bet kokia tau nauda iš medinio raštelio?“ - „Ne. „Nežinau, bet jis turi kažką paslaptingo. Jame kažkas parašyta apie skrynią, kurią jis gali atidaryti...“ Tai buvo viskas, ką Gretė išgirdo. Jos žvilgsnį patraukė nedidelis medinis daiktas. Medinis raštelis gulėjo ant nedidelės taburetės.

Jei ji pasilikytų čia, už bausmę už neatidumą tikrai vėl tektų dirbti iki nakties. Ji norėjo išeiti. Ji norėjo susitikti su Stefanu ir parodyti jam raštelį. Jos ranka apglėbė medžio gabalėlį ir ji išėjo iš namų.

8.

Stefanas išbėgo. Per Altštato turgų į tamsą. Jau buvo sutemę ir jis bijojo, kad nespės grįžti iki sutemų. Greta būtų sunerimusi. Pamatęs tamsoje mirguliuojantį Okerą, Stefaną sulėtino greitį. Kvapas buvo siaubingas, bet jis turėjo eiti toliau, kad gautų tą medžiagą. Jisėjo mažomis gatvelėmis uosto link. Iš tolo girdėjo, kaip užėigose šūkauja vyrai. Bet jisėjo toliau ir paliko judrią uosto dalį. Čia beveik nebuvo žmonių. Pačiame paskutinio prieplaukos taško gale buvo stovykla, į kurią jis turėjo patekti. Stefanąėjo toliau. Staiga jis išgirdo šiurpų balsą: „Taip, tu teisy, Marik“. Stefaną išsigando, greitai pasislėpė už dviejų statinių ir įsiklausė. „Taip. Skrynia yra mūsų!“ Stefaną išlindo iš už dviejų statinių ir pažvelgė į netoliese ant krantinės gulintį baržą. Ant jos stovėjo du vyrai. Vienas iš jų, kuris, matyt, buvo Marikas, atsakė: „Tikiuosi, kad skrynią rasime laiku, kol to nepadarys kas nors kitas!“ „Taip!“ „Dabar mums tereikia surasti likusius medinius užrašus“, - atsakė kitas. Jis turėjo aliejinę lempą, kurią Stefaną pamatė. Trumpą akimirką jis baiminosi, kad jos šviesa gali jį išduoti, kai jo ausį pasiekė trečias, dar griežtesnis balsas: „Kaip mes tai padarysime? Kaip mes turime juos surasti?“ - „Aš nežinau. Bet mes neturime leisti, kad jie mus užkluptų. Mūsų senasis kapitonas žuvo ne veltui! Mes būsime turtingi. Jei tik žinotume, kur tie prakeikti kiti užrašai“. „Čia, Braunšveige. Esame labai arti, - sumurmėjo Marikas. Dangų aptemdė debesis ir Stefano skrandyje pasklido grėsmingas jausmas.

Tęsinys.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)